

PHÁT KHỞI BỒ ĐỀ TÂM

“Thuở xa xưa, có một thương nhân thông minh, sáng suốt, làm việc nhân từ, hòa thuận. Thấy cha mẹ, họ hàng nghèo khó, luôn luôn buồn rầu, bức thiết. Lo lắng không biết phải dùng phương tiện gì để cung cấp, giúp đỡ ? Thương nhân suy nghĩ rằng: “Không gì hơn là vào bể, tìm ngọc Như ý, mới đủ sức cung cấp, thoát được nghèo khổ !” Vì nhân duyên ấy, thương nhân phát tâm dũng mãnh, không tiếc thân mệnh, dùng nhiều phương tiện, kiếm tìm tư lương, thuyền bè, mời các bạn lành, thuyền sư tham gia chuyến đi.

“Thương nhân đi được nửa đường, gặp một người lạ, từ biển trở về. Người lạ hỏi thương nhân:

- Ông muốn đi đâu, tìm gì mà vội vàng thế ? Thương nhân trả lời:

- Vì muốn cứu giúp những người bạn cùng, nên tôi muốn vào biển, tìm ngọc Như ý, đem về cung cấp cho mọi người. Người lạ nói:

- Trước kia tôi bỏ nhà ra đi, cũng như thế, vì muốn cứu giúp thân tộc bị khổ não bạn cùng. Khi tôi phát tâm bỏ nhà ra đi, trên đường đi, tôi gặp nhiều nguy nan, nào trải qua những đồng rộng, qua những bãi sa mạc mênh mông, không có nước

uống, không có một cỏ cây che mưa che nắng, lại nhiều những voi, hổ, báo, sài lang, rắn độc, sư tử...; hoặc gặp giặc cướp, núi to, sông lớn, đói khát, rét, nóng, kinh rợn, sợ hãi vô cùng. Qua được nơi ấy, tôi cùng thuyền sư vào tới biển lớn, lại gặp gió to, cá lớn, ác long, sấm chớp, mưa đá, sóng vỗ, nước xoáy... rất nhiều tai nạn, không thể nói hết được. Tuy chịu đựng những khổ nạn như thế, nhưng vẫn không tìm được ngọc Như ý, mà chỉ được những thứ giúp cho thân thể, tạm đủ cung cấp cho mình, chứ chưa thể cứu giúp được sự nghèo thiếu của thân tộc. Nay tôi khuyên nhân giả, không nên gấn gượng chịu đựng sự gian khổ ấy, chỉ nhọc mệt cho mình mà thôi! Tôi muốn cùng nhân giả sắp đặt việc khác, ở nơi khác. Tại sao vậy? Vì, trong bể lớn kia có nhiều tai nạn, chứ không phải là một nạn, nào: Hắc phong, hắc sơn, Dục soa, La sát, cá kình, giảo long... Chúng ta chỉ nghe nói đến cái tên ngọc Như ý, chứ thực ra nghìn vạn người đi tìm ngọc, chưa chắc một, hai người đã được viên ngọc quý ấy. Bởi nhân duyên ấy, tôi khuyên nhân giả nên quay về sớm đi thôi !”

(Kinh ĐạiThừa LýThú Lục Ba La Mật Đa, Phát Bồ Đề Tâm)

Huỳnh trưởng GDPT suy ngẫm:

- Một: “Cha mẹ, anh em, họ-hàng nghèo khổ, nữ nào không

cứu giúp cho nhau được gì?”

- Hai: “Thân thuộc trước đây giàu có, làm ơn giúp cho ta cơm ăn, áo mặc, thương xót ta rất nhiều. Ngày nay bị bần cùng, thân mệnh không cứu toàn được, ta nữ nào buông bỏ như thế?”

- Ba: “Ta sai khiến tôi tớ lớn, nhỏ, lại còn quở trách mọi thứ, nữ nào họ nghèo khổ mà ta không thương giúp họ, để họ được vui vẻ ?”

Trong cuộc sống náo loạn, tha nhân cũng chỉ là một thường nhân, với dầy dầy vô minh kiến hoặc, lậu hoặc; tham, sân, si đầy ắp làm ngầy ngựa lương tri. Bởi vì mù mờ ngã chấp, mà vô tình tạo thêm nỗi khổ cho tha nhân, làm tàn rụi biết bao mầm xanh ước muốn vươn lên, đi tìm ánh sáng. Nhưng ánh sáng thì xa tít mù khơi, bởi bàn tay bé mọn ngạo nghễ che lấp mặt trời, làm cho giọt sương mai bỗng ngừng rơi trên vành môi loài cỏ dại, làm cho sức sống lụi tàn héo dần theo năm tháng gian nan.

Đời là bể khổ, thế mà tha nhân cứ mãi chìm ngẫm, đua nhau vô tình tạo thêm sóng khổ (khổ, khổ), làm đọa đày kiếp nhân sinh.

Tìm ngọc như ý, là tìm lại chính mình, nhận diện được bản lai

diện mục. Từ nơi náo loạn vô cùng, tha nhân đã buông thả cuộc đời, mãi miết rong chơi trong cuộc trần ai vô định, chỉ còn có men say hoang tưởng, với mớ hư danh mơ hồ lừa phỉnh, tranh giành hơn thua, ngây ngửa với giận hờn, ganh ghét vô bổ. Phó mặc lương tri ngủ vùi quên lãng, phó mặc cho biết bao thơ trẻ đi hoang, quên hẳn lối về, tối mắt dẫn nhau đi vào hầm lửa tự hủy diệt.

Trên hành trình đi tìm “ngọc Như ý”, với tâm nguyện chuyển hóa tha nhân, hướng dẫn đàn em, thành toàn đạo nghiệp GDPT. Trong quá trình thực tập, Huỳnh trưởng GDPT không ít nếm trải biết bao thử thách, cam go, cay đắng, từ nội cho đến ngoại tại, vô vàn chướng duyên vây phủ lên thân phận lau sậy, làm nản lòng, chùn bước, mỗi mòn ý chí, kiên tâm; nếu không tỉnh thức định hướng thuyền đời, thì phong ba trần ai dễ dàng vùi dập, làm uổng phí biết bao nhiệt huyết từ bấy đến nay.

Từ thuở sinh ra, tuổi thơ ấm êm trong vòng tay che chở ấp ủ của người cha, được no đủ bên bầu sữa mẹ ngọt ngào. Bước vào tuổi hoa niên, mở mắt nhìn đời, muốn được lớn khôn, nỗ lực học ăn, học nói, học gói, học làm. Đến tuổi trưởng thành, bản ngã được hình thành, muốn đem trí óc đo đời, đam mê

danh vọng, vinh hoa, ham muốn nâng cao vị thế, càng vươn cao, càng cảm thấy vẫn còn nhiều thiếu thốn, khó lấp đầy tham vọng. Những cuộc đấu tranh ngiệt ngã diễn ra, dày xéo, dẫm đạp lên nhau, mạnh được yếu thua, oán khí ngất trời, đau khổ tràn lan thảm thiết.

“Tam giới bất an, do như hỏa trạch” (Kinh Pháp Hoa)

Nhìn lại lịch sử mang nhiều dấu tích tang thương, từ biệt nghiệp dẫn đến một cộng nghiệp khó thoát, nhân sinh mãi miết chìm ngấm trong ngôi nhà lửa, hùng hực thiêu đốt đêm ngày. Lửa phiền não luôn luôn doanh vây nghìn trùng sóng khổ, từ nỗi khổ này dẫm chồng lên vô vàn nỗi thống khổ khác “Khổ, khổ”. Vì mê vọng danh vọng quyền lực, sẵn sàng hơn thua vu khống xuyên tạc, bẻ cong chân lý, triệt hạ, dẫm đạp lên ân tình nhân nghĩa, lấn lướt hiền tài, không muốn có ai vượt trội hơn mình.

Mỗi khổ đau đều nảy mầm từ sâu thẳm của vô minh tham vọng. Chấm dứt ham muốn vọng tưởng, tâm tư như chột rung cảm hòa nhịp yêu thương với vạn lòng thanh thoát. Tham, sân, si là cơn lốc, thổi bùng lên ngọn lửa tam độc. Vân dụng tam học: giới, định, huệ như dòng nước cam lồ mát dịu, tưới tắm, làm tắt ngấm tam độc tham, sân, si.

Tam học:

- Giới: Nhờ giữ giới tránh được các nghiệp ác.
- Định: Là sự chú tâm, tỉnh giác trong mọi hành động.
- Huệ: Tâm Bát nhã được phát triển, ngộ được sự thật cao nhất

Đạo Phật là đạo của trí tuệ và tình thương. Cái nhìn tuệ giác của đạo Phật, đã khai thị vô minh, làm mở mắt tri kiến, thấp sáng cho đời nguồn giác ngộ vô biên, làm tỉnh thức, nhận chân được cuộc sống vị tha thực tại. Năng lực của từ bi, như ánh trăng tỏa sáng đêm đen, tưới tắm từng hạt sương long lanh, làm thấm đẫm mát rượi lên muôn ngàn hoa lá, dâng hiến làm tươi đẹp cho đời biết bao hương sắc trinh nguyên, hướng đến một phẩm cách vị tha toàn thiện./-

Nguyễn Hoàng
Phan Văn Huy Tâm